

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: F. T.

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje
sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2018, č. j. KUKHK-39807/DS/2017/Er

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 10. 2017, č. j. MUDK-ODP/87107-2017/crn 27504/2016/crn. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve

výši 1 000 Kč. Žalovaný jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

2. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky vozidla, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 1. června 2016 ve 14:46 hod. překročil na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300, ve směru na obec Hořice, v úseku platnosti dopravní značky IZ 4a – „Obec“ a IZ 4b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 66 km/h; při zvážení odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 63 km/h, čímž řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou. Žalobní námitky shrnul ve třech žalobních bodech: předně vznesl námitky týkající se zákonnosti provedeného měření (zejména namítal nedostatek součinnosti Městské policie Dvůr Králové nad Labem s Policí ČR), dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného (žalovaný se měl nedostatečně vypořádat s odvolacími námitkami žalobce) a konečně brojil proti nedostatečně provedeným úvahám žalovaného ohledně posouzení otázky společenské nebezpečnosti jednání žalobce a tedy naplnění materiální stránky správního deliktu.
4. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části odůvodnění rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV.
5. Žalobce navrhl zrušit rozhodnutí žalovaného, věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby soud žalobci přiznal plnou náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se věci podrobně zabýval. Přesto znovu zopakoval to, co je již uvedeno v jeho odůvodnění, tedy znovu popsal všechny skutkové okolnosti případu a právní hodnocení, k němuž dospěl, jakož i rekapituloval podstatný obsah listin, založených ve správním spise. Podrobněji se žalovaný věnoval otázce součinnosti obecní policie a Policie ČR v souvislosti s měřením rychlosti. Uvedl, že podle § 79a zákona o silničním provozu jsou obecní policie a Policie ČR skutečně jedinými subjekty oprávněnými provádět měření rychlosti, a to výhradně na místech určených Policí ČR. Smyslem požadavku na součinnost Policie ČR je zajistit účinnou koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie. Stran žalobcovy námitky nedostatečného vypořádání se s otázkou společenské nebezpečnosti žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Konečně pak podotknul, že smlouva o nájmu zařízení č. GE1/ZE130021/S 023 končí instalací záznamového systému a další provoz je již ve výlučné kompetenci obce. Vlastní měření je pak plně automatizováno, probíhá bez

zásahu lidského činitele a nevyžaduje trvalou obsluhu. Spolehlivost zařízení je každoročně ověřována certifikačním procesem Českého metrologického institutu.

7. Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.
8. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s., protože obě strany s takovým postupem vyjádřily souhlas.
10. Žaloba je nedůvodná.
11. Z předloženého správního spisu se podává, že správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku, zjištěném na základě automatizovaného měření rychlosti jízdy, jehož skutková podstata je podrobně popsána v bodu 2. odůvodnění rozsudku. Přílohou oznámení městské policie byla fotodokumentace měřeného vozidla, na které je identifikován měřicí přístroj svým výrobním číslem, dále se z ní podává přesný čas měření, místo a délka měřeného úseku, změřená průměrná rychlost vozidla a nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku. Přiložena byla dále karta vozidla registrační značky, z níž vyplývá, že předmětné vozidlo od 6. 2. 2009 vlastní a od 9. 2. 2009 provozuje žalobce.
12. Správní orgán prvního stupně vyzval přípisem ze dne 22. 8. 2016 žalobce jako provozovatele vozidla, aby podle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu zaplatil peněžitou částku ve výši 1 000 Kč. Tuto částku žalobce neuhradil. Dne 5. 10. 2016 zaslal správní orgán prvního stupně žalobci výzvu k podání vysvětlení ohledně sdělení skutečností potřebných ke sdělení totožnosti řidiče. Žalobce reagoval námitkami formálně-procesního charakteru (přípis ze dne 25. 10. 2016), požadované vysvětlení nepodal. Usnesením ze dne 4. 4. 2017 správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že odložil oznámení přestupku, jelikož nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
13. Ve spise je dále založen ověřovací list č. 8012-OL-70152-16, z něhož vyplývá, že v době provedeného měření použité měřicí zařízení splňovalo požadované metrologické vlastnosti a bylo způsobilé k použití pro měření rychlosti silničních vozidel. Z veřejnoprávní smlouvy č. KTÚ/VERJ-2013-597, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť, vyplývá, že Městská policie Dvůr Králové nad Labem bude v katastrálním území obce Třebihošť vykonávat úsekové měření rychlosti projíždějících vozidel prostřednictvím stacionárního měřiče na místě na silnici č. II/300, které bylo schváleno Policií ČR. Z vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov – dopravního inspektorátu ze dne 21. 12. 2015 vyplývá, že příslušný dopravní inspektorát vydal v rámci součinnosti podle § 79a zákona č. 361/2000 Sb. souhlasné stanovisko k prováděnému měření v úseku v délce 346,6 metru v obci Třebihošť – Horní Dehtov ve směru na Hořice.

14. Správní orgán prvního stupně rozhodl o správním deliktu nejprve v příkazním řízení (příkaz ze dne 4. 4. 2017). Proti tomuto příkazu podal žalobce včas odpor. V rámci následného projednání správního deliktu byl mimo jiné proveden důkaz dále smlouvou o nájmu zařízení a o poskytování služeb, č. GE1/ZE130021/S023, uzavřené mezi společnostmi GEMOS CZ, spol. s r. o. (dále jen „GEMOS CZ“), a městem Dvůr Králové nad Labem. Předmětem smlouvy je nájem zařízení pro automatizované měření rychlosti, mimo jiné i zařízení použitého v předmětném případě. V rámci této smlouvy se společnost GEMOS CZ jako dodavatel zavázala zejména k instalaci předmětu nájmu do určených míst, zajištění související administrativy, zajištění realizace souvisejících stavebních konstrukcí, instalace zařízení, instalace příslušného hardwarového a softwarového vybavení vč. následné údržby a poskytovat následnou uživatelskou podporu. Žalobci byla dána možnost zúčastnit se provádění důkazů mimo ústní jednání, jakož i možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Následně správní orgán rozhodl o správním deliktu (rozhodnutí ze dne 19. 6. 2017). K odvolání žalobce žalovaný toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení, a to z důvodu, že na základě důkazního návrhu žalobce ze dne 5. 6. 2017 reagoval správní orgán prvního stupně tím, že do spisu založil další listinný důkaz – shora již zmíněnou smlouvu o nájmu měřicího zařízení, aniž žalobci dal příležitost se s tímto listinným důkazem seznámit – o doplnění spisu žalobce nebyl vyrozuměn. Toliko pro tuto procesní vadu (porušení § 36 odst. 3 správního řádu) žalovaný rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení; současně zavázal správní orgán prvního stupně, aby žalobci umožnil seznámit se s doplněným podkladem ve spise. V následném řízení této direktivě správní orgán prvního stupně vyhověl (výzva ze dne 7. 9. 2017). Žalobce reagoval písemným vyjádřením, kde vznesl další důkazní návrhy. Správní orgán prvního stupně provedl důkazy mimo ústní jednání dne 3. 10. 2017, o čemž byl žalobce zpraven. Následně dostal žalobce možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (přípis ze dne 16. 10. 2017).
15. Dne 16. 10. 2017 vydal správní orgán ve věci rozhodnutí, které žalovaný z podnětu odvolání žalobce svým rozhodnutím potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
16. Žalobce ve své žalobě uplatnil řadu námitek, které formálně rozčlenil do 3 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných žalobních námitek důvodnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se soudy vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně, tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 47/2012 – 58, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

Zákonnost provedeního měření

17. Žalobce namítal, že měření rychlosti bylo provedeno nezákonně – poukazoval na rozpor s § 79a zákona o silničním provozu. Podle citovaného ustanovení platí, že „[z]a účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.“ Žalobce namítal, že se správní orgány nevypořádaly s otázkou, zda postup určení místa k měření v daném případě odpovídá požadavkům § 79a zákona o silničním provozu. Žalobce tvrdil, že z obsahu spisu vyplývá, že si místa k měření určila sama obecní policie, seznam míst zaslala Policii ČR, která se k tomu vyjádřila v tom smyslu, že nemá námitek. Takový způsob určení považuje žalobce za nedostačující a neurčitý. *Určení* míst k měření státní policií by mělo mít aktivní charakter, nemělo by se jednat o pouhé schválení míst, které navrhne policie obecní.
18. Ač žalobce tvrdil, že právě prezentovaný právní názor není výsledkem přehnaně formálního jazykového výkladu, krajský soud tento názor nesdílí. Naopak považuje takový výklad za typický příklad účelového formalismu. Je součástí obecně uznávané právní teorie, že jazykový (gramatický) výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k obsahu a významu právní normy. Nelze se pak dovolávat slov zákona proti jeho smyslu. V tomto případě je zřejmé, a správně to konstatoval ve svém rozhodnutí žalovaný, že smyslem požadavku na součinnost obecní a státní policie, jak jej zakotvuje § 79a zákona o silničním provozu, je zajistit účinnou koordinaci plnění úkolů obecní a státní policie. Z hlediska této teleologie je pak nevýznamné, jakou konkrétní formou bude výběr míst k měření rychlosti prováděn; podstatné je, aby měření nebylo prováděno na místech, na nichž to neschválila Policie ČR. Podmínka tohoto schválení byla v daném případě bez jakýchkoli pochybností naplněna – ve spise je založeno shora již zmíněné oznámení Městské policie Dvůr Králové nad Labem a na něj reagující souhlasné stanovisko k prováděnému měření v úseku v délce 346,6 metru v obci Třebihošť – Horní Dehtov ve směru na Hořice. Oba důkazy, hodnoceny ve vzájemné souvislosti, nemohou zakládat pochybnosti o tom, k čemu se Policie ČR vyjadřovala a co konkrétně schválila.
19. Žalobce dále namítal, že nebylo v řízení prokázáno, že měření v daném úseku probíhalo za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, a že naopak daný úsek je z hlediska nehodovosti podprůměrný, tedy nadprůměrně bezpečný.
20. Krajský soud k tomu uvádí, že tyto námitky jsou ve vztahu k projednávané věci zcela irelevantní. Nemá žádný právní význam, za jakým účelem v dané lokalitě probíhalo měření rychlosti a nelze požadovat po správních orgánech, aby k této otázce prováděly dokazování. Podstatné je, že provedeným měřením byly získány spolehlivé důkazy o protiprávním jednání žalobce. Pro vyhodnocení otázky, zda v daném případě byla či nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, je rozhodné, že měření rychlosti proběhlo předepsaným způsobem, bylo použito měřicí zařízení schváleného typu s platným metrologickým ověřením. Za jakým účelem bylo měření rychlosti prováděno, není rozhodné. Stejně tak nejsou podstatné statistiky nehodovosti v měřeném úseku – tato skutečnost opět nemá vliv na otázku naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Naopak, jízda vozidla žalobce nepovolenou rychlostí, jsa potenciálně nebezpečná, může být dokladem toho, že bezpečnost provozu v daném úseku je třeba zvyšovat a dohlížet nad ní, a měření rychlosti je zde tedy odůvodněno.

21. Žalobce dále činil sporným, jaký subjekt provedl měření; uváděl, že není zřejmé, zda se jednalo o městskou policii, anebo zda byly fakticky pravomoci obecní policie přeneseny na soukromý subjekt.
22. Krajský soud na základě listinných důkazů, založených ve správním spise, nepochybuje o tom, že působnost soukromé společnosti GEMOS CZ je omezena na pronájem a instalaci měřicího zařízení, jeho následný servis, a dodání, údržbu a podporu souvisejícího hardwarového a softwarového vybavení. Samotný provoz zařízení je pak již plně automatizován. Zařízení je v místě instalováno z rozhodnutí obce, měření rychlosti, tedy akt výkonu veřejné moci, již provádí obec, resp. obecní policie jako orgán obce.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného

23. Žalobce namítal, že námitky uvedené v předchozím bodě uváděl prostřednictvím svého zmocněnce již v řízení před správním orgánem prvního stupně, který se s nimi v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal, stejně jako odvolací správní orgán. Správní orgány neprovedly navrhované důkazy výsledky strážníků městské policie. Správní orgán se také nevypořádal s tím, kdo převzal výzvu k podání vysvětlení, neboť podpis na doručence se neshoduje s podpisem žalobce na plné moci, udělené zmocněnci ve správním řízení.
24. Z obsahu správního spisu vyplývá, že shora uvedené námitky žalobce jako odvolatel skutečně uplatňoval v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. S námitkami k zákonnosti provedeného měření se žalovaný vypořádal a řádně zdůvodnil (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí), proč je nepovažoval za opodstatněné. Stejně tak se žalovaný vypořádal i s námitkami týkajícími se doručování výzvy k podání vysvětlení ze dne 1. 3. 2017 – žalovaný uzavřel, že podpis na doručence považuje za vlastnoruční podpis žalobce. K tomu lze snad jen doplnit, že u poštovní doručky (dodejky) je třeba respektovat její důkazní sílu veřejné listiny, tedy vycházet z presumpce správnosti a pravdivosti údajů v ní uvedených, dokud není prokázán opak. Žalobce pak výslovně netvrdil, že mu výzva k podání vysvětlení nebyla doručena, pouze – poněkud vágně – uvedl, že „není jasné, kdo vlastně převzal výzvu k podání vysvětlení“. Žalobce tak správnost a pravdivost údajů na doručence přímo nezpochybnil, a už vůbec nepředložil ani nenavrhl žádný důkaz, který by měl svědčit o opaku, tj. o nesprávnosti údajů na doručence uvedených.
25. Pokud jde o námitku žalobce, že správní orgány neprovedly navrhované důkazy výsledky strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem, pak z obsahu spisu je evidentní, že tyto důkazy by v předmětném případě byly nadbytečné. Není zřejmé, která skutečnost *relevantní pro posuzovanou věc* by těmito důkazy měla být prokázána. V předmětném případě proběhlo měření automatizovaným měřicím zařízením bez obsluhy, jehož provoz je plně automatizován a strážníci obecní policie do činnosti tohoto zařízení přímo (ve smyslu konkrétních úkonů v procesu měření) nezasahují. Nelze tak považovat za vadu řízení, že správní orgány tento navrhovaný důkaz neprovedly, a realizovaly tak své oprávnění zakotvené v § 52 správního řádu.

Společenská nebezpečnost

26. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí správních orgánů jsou nepřezkoumatelná, pokud jde o otázku vyhodnocení společenské nebezpečnosti (škodlivosti) předmětného správního deliktu. Namítal šablonovitost prezentovaných závěrů, nedostatek jejich souvislosti

s konkrétním případem, a i věcnou nesprávnost – měření bylo prováděno v přehledném úseku s minimem zástavby, a jízda rychlostí 63 km/h tak nebyla způsobila ohrozit zákonem chráněný zájem.

27. Krajský soud k této námitce uvádí, že je nepochybné, že i v případě přestupků a správních deliktů je třeba v každém konkrétním případě zkoumat naplnění jejich materiální stránky, tedy zda jednání pachatele přestupků (správního deliktu), naplňující formální znaky přestupku (správního deliktu) uvedené v zákoně, skutečně útočí na právem chráněný zájem a ohrožuje jej. Správní orgán prvního stupně se se společenskou nebezpečností velmi podrobně vypořádal (str. 7 a 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Obecné závěry, týkající se příčinného vztahu jízdy nedovolenou rychlostí a nehodovostí, jsou konkrétně vztaženy k projednávané věci, resp. k lokalitě, kde došlo k protiprávnímu jednání. Aplikace obecných závěrů (kterou žalobce považuje za šablonovitost) na konkrétní jednání a situaci v místě přestupku nelze správním orgánům vytýkat. Stejně tak je přirozené, že opakující se, typově shodné případy protiprávních jednání, vyvolávající ze strany přestupců typově shodné okruhy námitek (které by v tom případě také bylo možno označit za šablonovité), zakládají na straně správních orgánů nutnost vyvracet tyto námitky shodnou argumentační konstrukcí. Správní rozhodnutí pak mají být především věcně a přezkoumatelně odůvodněna, a není důvodu po správních orgánech požadovat, aby pro odůvodňování každého jednotlivého rozhodnutí nalézaly stále nové formy pro tutéž materii, tedy aby nalézaly nové formulace pro věcně totožné argumenty, kterými vyvrací opakující se námitky přestupců.

V. Závěr a náklady řízení

28. V posuzované věci spočívalo deliktní jednání v překročení nejvyšší povolené rychlosti zjištěné automatizovaným technickým prostředkem SYDO Traffic Velocity; skutkově se tedy jednalo o naprosto jednoduchý případ. Protiprávní jednání bylo bezpochybně prokázáno listinami založenými ve správním spise, tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Krajský soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány měly dostatečnou oporu pro odůvodnění svých rozhodnutí ve správním spise a v odůvodnění se věnovaly zhodnocení těchto listin. Správní orgány uvedly, z jakých právních předpisů a ustanovení vycházely při svých úvahách. Odůvodnění rozhodnutí naplňují zákonné požadavky a jsou zcela přezkoumatelná.
29. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
30. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. dubna 2020

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce